

og Sygeforsikring, at den paagældende skal betale Præmie og derved sikre sig Ret til et vist Beløb.

Jeg har ikke fundet Anledning til at komme ind paa Enkeltheder i det af Flertallet stillede Forslag; jeg vil ikke selv personlig hæfte for alle disse Enkeltheder, dels fordi man, naar man skal enes, er nødt til at bøje sig, saaledes som ogsaa det Mindretal, hvis Forslag foreligger, gjorde paa en Række Punkter, dels fordi Pengenes Værdi og meget andet bevirker, at Satsen, som man den Gang kunde erkende for passende, nu ikke længere kan anses for at være det. Men det vedrører ikke Princippet. Princippet og for den Sags Skyld ogsaa Ordningen af det hele vil kunne staa sin Prøve og vil kunne bruges, hvad enten man benytter de foreslaaede Satsen eller andre.

Der er et specielt Forhold, hvorom jeg til Slutning vil gøre et Par Bemærkninger. Naar det i det af Flertallet i Kommissionens Betænkning stillede Forslag er foreslaaet, at Grænsen for at kunne faa Stats-tilskud til den Invaliditetsrente, som den paagældende har sikret sig, sættes ved Statsskattegrænsen, har jeg saavel i Kommissionen som mange Gange offentlig gjort opmærksom paa, at denne Grænse i Virkeligheden efter min Mening er for lav. Jeg vilde i og for sig ikke have haft Betænelighed ved, at der slet ikke fandtes nogen Grænse; men vil man sætte en Grænse, skal man sætte den alene som Formuegrænse, og den skal være meget højere end de 6,000 Kr., der er Formue-skattegrænsen. Man maa nemlig gaa ud fra, at den paagældendes Invaliditet forhindrer ham i at opnaa anden Indtægt end den, han kan faa i Kraft af den Formue, han har samlet sig. Formuen kan naturligvis være saa stor, at den giver vedkommende en saa stor aarlig Indtægt, at der ikke vilde være Mening i, at Staten ydede Tilskud til det, han har sikret sig gennem sin Præmie, men man skal selvfølgelig stærkt op over en Formue paa 6,000 Kr., før Renten deraf i Forbindelse med det, den paagældende har sikret sig ved sin Indbetaling, kan forslaa for ham til at leve af.

Der kan ogsaa være andre Enkeltheder i Forslaget, som jeg vil benytte Lejligheden til at gøre opmærksom paa, at jeg ikke vil hænges for, om der skulde være et eller andet, som man kan pege paa ikke er saa retfærdigt og forsvarligt, som det kunde være; men det rører ikke ved Princippet. For Princippets Vedkom-

mende er der for mig som for det store Tal af Partiet Venstres Medlemmer baade paa Rigsdagen og ude i Befolkningen ingen Tvivl om, at det for Samfundet og for de paagældendes egen Skyld vil være langt at foretrække, at der indføres Forsikring. Det fremgaar af Betænkningen, at der ikke herved er Tale om, at Samfundet skulde spare Penge; tværtimod viser de Beregninger, der er foretagne, at der skal betydeligt større Beløb til som Tilskud fra det offentlige end det, der nu ydes som Alderdomsunderstøttelse eller som Hjælp til Folk, der er kommet under det offentlige Forsorg som Invalidere eller som abnorme eller tilskadekomne. Det er altsaa ikke for at spare det offentlige for Penge, men for at sikre de paagældende Invalidere en gunstigere Stilling, at jeg mener, Forsikringsprincippet bør foretrækkes ogsaa paa dette Omraade. Det er Spørgsmaalet, om man skal have Forsikring eller Understøttelse, der skal afgøres, og ved denne Afgørelse maa man tage Hensyn til, om man kan stille dem, der paa Grund af Alderdom har mistet Arbejdsevnen, ugunstigere efter min Opfattelse end dem, som paa et tidligere Tidspunkt har mistet Arbejdsevnen.

Formanden: Jeg skal her afbryde Forhandlingen. Næste Møde holdes i Morgen Kl. 1 med følgende Dagsorden:

1) *Valg af 15 Medlemmer til et Udvalg angaaende:*

Forslag til Lov om Børns og unge Menneskers Arbejde i private Tjenesteforhold.

2) *Fortsættelse af første Behandling af:*

Forslag til Lov om Invaliditets- og Alderdomsunderstøttelse.

Mødet hævet Kl. 3⁴⁵.